

dringsmidler, jeg her har nævnet. Jeg nærer heller ingen Tvivl om, at en ikke ringe Del af de rejsende paa disse Linier og paa andre Linier i Landet omkring de større Byer ville finde deres Regning ved at køre paa 3die Klasse, medens de nu køre paa 2den, og paa den Maade mener jeg, at Indtægten for Staten vil i væsentlig Grad vise sig ikke at komme til Stede.

Ser jeg dernæst Sagen fra andre Sider, spiller ogsaa det Hensyn for mig en Rolle, som jeg hentydede til forgangen Dag, at det neppe kan undgaas, at de Skattelove, vi nu vedtage, og som jeg agter at give min Stemme ogsaa ved deres endelige Vedtagelse, ville ramme nogle haardere end andre, og jeg har det Skøn, at det specielt er en stor Del af Befolkningen i disse Egne, der vil rammes noget haardere end andre, men det kan jeg heller ikke se bort fra, naar man nu ogsaa her paa lægger dem en forøget Skat. Ser jeg endvidere paa Spørgsmaalet rent humant, saa tillægger jeg det ganske overordentlig Betydning, at saa mange som muligt af de Mennesker, der have deres Erhverv i de større Byer, saaledes som nu her i Kjøbenhavn, paa nogenlunde let Maade kunne opnaa at tage Bolig paa Landet i en saadan Bys Nærhed. Jeg er fuldt overbevist om, at dette er et Hensyn, som fortjener at skænkes Opmærksomhed, idet det har Betydning ikke alene for de forretningsdrivende personligt, men ogsaa for deres Familier, for deres Børns Skolegang og hele Udvikling. Det er et Hensyn, som jeg for mit Vedkommende ikke kan se bort fra, og jeg maa derfor ganske særligt paa dette Omraade være afgjort uenig med dem, der have lagt saa megen Kraft ind paa at forhøje disse Abonnementskort. Der er selvfølgelig for Tiden intet andet ved den Sag at gøre, der er ingen Lejlighed til at stemme særligt. Heller ikke finder jeg, at jeg med Nytte kan stille Ændringsforslag, det vilde kun have Karakteren af en Demonstration, hvorved der ikke vilde opnaas noget.

Ogsaa Bestemmelsen om den forhøjede Pris paa Abonnementskort til Rejser over hele Landet finder jeg i ganske særlig Grad urimelig; thi denne ganske overordentlige Forhøjelse vil virke, som det er udtrykt, prohibitivt, absolut forhindrende for, at disse Kort ville blive benyttede. Og nærer jeg Tvivl om, at den anden Foranstaltning, jeg i det foregaaende har talt om, vil gavne Statskassen, maa jeg, set fra Statskassens Side, nære samme eller endnu større Tvivl med Hensyn til

Taksterne paa disse mere almindelige Abonnementskort. Jeg finder mig forpligtet til at nævne det, ogsaa for Fremtidens Skyld, men heller ikke paa dette Punkt nærer jeg nogen Forventning om, at det kan blive ændret.

Jeg maa tillade mig at gøre endnu en lille Bemærkning, som gælder et Spørgsmaal, der ganske vist ikke ligger for til Afgørelse i Øjeblikket, nemlig Spørgsmaalet om fri Rejser for det ved Statsbanerne ansatte Personale. Alle vi, som have studeret disse Love, vide, at Afgørelsen deraf er opsat til en senere Lejlighed, og Ministeren har ogsaa udtalt sig i samme Retning. Naar jeg bemærker noget derom, er det derfor kun for ganske kortelig at fremhæve fra mit Standpunkt det ønskelige i, at Personalet ikke i nogen væsentlig Grad berøves disse fri Rejser. Der lægges overordentlig Vægt derpaa fra Personalets Side, og det er sikkert ogsaa til megen Gavn for Personalet. Det virker i ikke ringe Grad som en Lønningsforbedring for dem, der dog vistnok i flere Henseender neppe ere komne paa Højde med tilsvarende Stillinger i andre Etater. Og et Moment, som jeg ved Siden deraf maa tillægge Betydning, er, at naar det virker som en Forbedring af Lønningerne for disse Folk, opnaar Staten i Virkeligheden ad denne Vej at yde denne Forbedring, uden at det er den til nogen som helst væsentlig Byrde. Jeg kan derfor ikke undlade allerede nu fra mit Synspunkt at henlede Opmærksomheden ogsaa paa dette Spørgsmaal. Jeg haaber, at der, naar det kommer til Afgørelse ved en senere Lejlighed, maa blive set lidt hensynsfuldt derpaa.

Wilmann: Til Trods for, at det er Forslaget om Forhøjelse af Jernbanetaksterne, vi have behandlet i Gaar og i Dag, har jeg Grund til at være nogenlunde tilfreds med denne Forhandling. I Omegnen af Kjøbenhavn har man jo med ikke ringe Ængstelse set paa, hvorledes Lovgivningsmagten vilde behandle dette Spørgsmaal. Da Jernbanekommissionen i Sommeren 1901 afgav sin Betænkning, indeholdt denne jo Indstilling fra et Fler-tal om at forhøje Priserne paa Kort saa betydelig, at denne Forhøjelse vilde have ramt Egnen omkring Kjøbenhavn — og efter hvad den ærede næstsidste Taler (J. Nielsen) udtalte, gælder det jo ogsaa andre Egne af Landet — saaledes, at de vedkommende Egne vilde være blevne i høj Grad generede deraf. Forhøjelsen be-